

Forslag skal Fiskeriet i Landets øvrige Fjorde være forbeholdt de tilgrændsende Kommuners Beboere, medens Fiskeriet i Limfjorden ved § 18 forbeholdes Beboerne af de samme tilgrændsende Distrikter indenfor en Afstand af 2 Mil fra Fjordbysterne, hvilken Forskjel forklares ved, at der jævnlig i Limfjorden drives Fiskeri af fjernere Boende, og at denne Fjord paa Grund af sin Fiskerigdom og sin betydelige Størrelse vel kunde taale, at Fiskeriet i samme indrømmes en noget videre Kreds af Beboere. I Bemærkningerne til sit Lovforslag Side 27—30 og Side 51—53 har Kommissionen med megen Udførlighed begrundet disse fra den bestaaende Lovgivning ganske afvigende Forslag. Forsaavidt det imidlertid af Kommissionens Bemærkninger synes at fremgaa, at den endog hovedsagelig er bleven ledet til de nævnte Forslag af Onsket om at skaffe den fattige Befolkning omkring Fjordene, hvis Livsophold mere eller mindre knytter sig til Fjordfiskeriet, et sikkert Erhverv, da maa her til bemærkes, at der formentlig allerede i Kraft af de overfor andre Næringsbrug i vor Lovgivning hævede Principer ikke vil kunne være Spørgsmaal om af dette Hensyn at gøre Fiskeriet i Fjordene til et Monopol for de Omboede. Det ansøres nu vel tillige, at naar Fjordfiskeriet saaledes forbeholdes Befolkningen omkring Fjordene, vil denne lade sig det være magtpaaliggende at bevare Fiskebestanden detsfeds for sig og Efterkommere, medens der, naar Andre tillige kunne fiske i Fjordene, vil opstaa en for Fiskeriet ødelæggende Skæpsstrid mellem de omboende og de udefra kommende Fiskere om, hvem der hurtigst og grundigst kan bemægtige sig Fiskene detsfeds, hvilket Kommissionen finder bekræftet ved de Oplysninger, der gives om Fiskeriets Tilstand i Nørskilde, Randers, Mariager og mange andre Fjorde; men Ministeriet tror ikke, at der kan lægges nogen særdeles Vægt paa denne Betragtning, der forudsætter et fornødt og forudsende, af Hensyn til øjeblikkelig Binding upaavirket Maadehold fra den stebelige Fiskerbefolknings Steder, som neppe kan paaregnes. Selv om inidlers tid en saadan Monopolisering af Fjordfiskeriet maatte erkjendes for at være et hensigtsmæssigt Middel til dettes Bevaring og Udvikling, maatte det dog formentlig, for at man skulde kunne gaa ind paa en saa gjennemgribende Indskrænkning af den i Allehøvdeder i vor Lovgivning hævede Frihed for alle Landets Underfaatter til at drive Fiskeriet i vore salte Bænder, være godtgjort, at Fjordfiskeriet kun ad den Vej vil kunne opnaa den Beskyttelse, hvortil det efter Alt, hvad der foreligger, maa antages at trænge, men at den fornødne Fred ikke skulde kunne tilveiebringes gennem den i Lovforslaget igrigt indeholdte, hertil sigtende Bestemmelser, er der efter Ministeriets Anskuelsen ingen Grund til at befrygte. Navnlige synes den flette Tilstand, hvori Fiskeriet befinder sig i mange af Landets Fjorde, om den end væsentlig maatte skyldes udenfor boende Fiskeres Besøg i Fjordene

dog ikke med Syde at kunne paaberaabes i saa Henseende, da det er vitterligt, at disse Fiskere i alt Fald hovedsagelig have drevet Fiskeriet med Drovevaad eller Aalevaad, altsaa med Redskaber, hvis Brug isølge Kommissionens af Ministeriet tiltraadte Forslag herefter skal være ganske forbudt paa Fjordene. I Genhold til det Anførte har Ministeriet ikke kunnet tiltræde Kommissionens Forslag i dens § 45 og det sig dertil sluttende Forslag i Kapitlet om Limfjordsfiskeriet.

Til § 20 (Kommissionsforslagets § 27). Da de i §§ 18 og 19, som svare til Kommissionens §§ 25 og 26, indeholdte Regler for Besættelsen af et Bundgarnsstade skulle finde Anvendelse saavel udenfor som i de matriculerede Bænder, synes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til overensstemmende med Kommissionens Forslag i dens § 27, 2det Stykke at paalægge Regjeringen i det Hele at fastsætte de nærmere Regler for Sildebundgarnsfiskeriet udenfor de matriculerede Bænder. Det maa være tilstrækkeligt, ligesom for de matriculerede Bænder, at bestemme, at Regjeringen kan tilstede Afgivelser fra §§ 18 og 19, hvor Omstændighederne tale derfor.

Til §§ 26 og 27. Medens Aalevaad først i de senere Aar ere komne i Brug paa Landets øvrige Fjorde og tilmed hovedsagelig i disse ere benyttede af udenfor boende Fiskere, har der derimod i Limfjorden i umiddelbare Tider af den omboende Befolkning været drevet et meget betydeligt Fiskeri med Aalevaad. Saavel af denne Grund som ogsaa fordi Fiskebestanden selvfølgelig er langt mindre udsat for Ødelæggelse i et stort Fiskevand som Limfjorden end i vore andre Fjorde, vil det formentlig findes naturligt, at herved Kommissionen eller Ministeriet har troet — saaledes som for de øvrige Fjordes Bekommende — at burde gaa saa vidt at foreslaa Brugen af Aalevaad aldeles forbudt i Limfjorden. Paa den anden Side har Kommissionen ikke kunnet ansee det for forsvareligt at lade det forblive ved den i Limfjorden bestaaende Retstilstand med Hensyn til Benyttelsen af disse Bænder, navnlig forsaavidt det ved Loven af 22de Marts 1867 er tilladt at benytte Østevaad saaledes, at Vaadnet drages til Vaaden, der ligger for Anker, og at drive Fiskeri med Puls- og Østevaad overalt i Limfjorden. I førstnævnte Henseende har Kommissionen enstemmig udtalt sig med en saadan Styrke, at Ministeriet uagtet de Betænkeligheder, man overhovedet har haft ved at gaa ind paa væsentlige Forandringer i en saa ny Lov som Loven af 22de Marts 1867, der tilmed er bygget paa Indstillinger fra en særlig med Hensyn til Limfjordsfiskeriet nedsat Kommission, ikke har været i Tvivl om, at man paa dette Punkt maatte gjøre et Tilbagestrid, hvorfor § 26 i Overensstemmelse med Kommissionens § 23 ikkun tillader Brugen af Østevaad saaledes, at Vaaden drages til Vaadnet. Derimod har det forekommet Ministeriet mere tvivlsomt, om der var